

සෙ. අක්කාකොව්

අපූරු රතු මල

Handwritten signature in blue ink.

සෙ. අක්‍යාකොව්

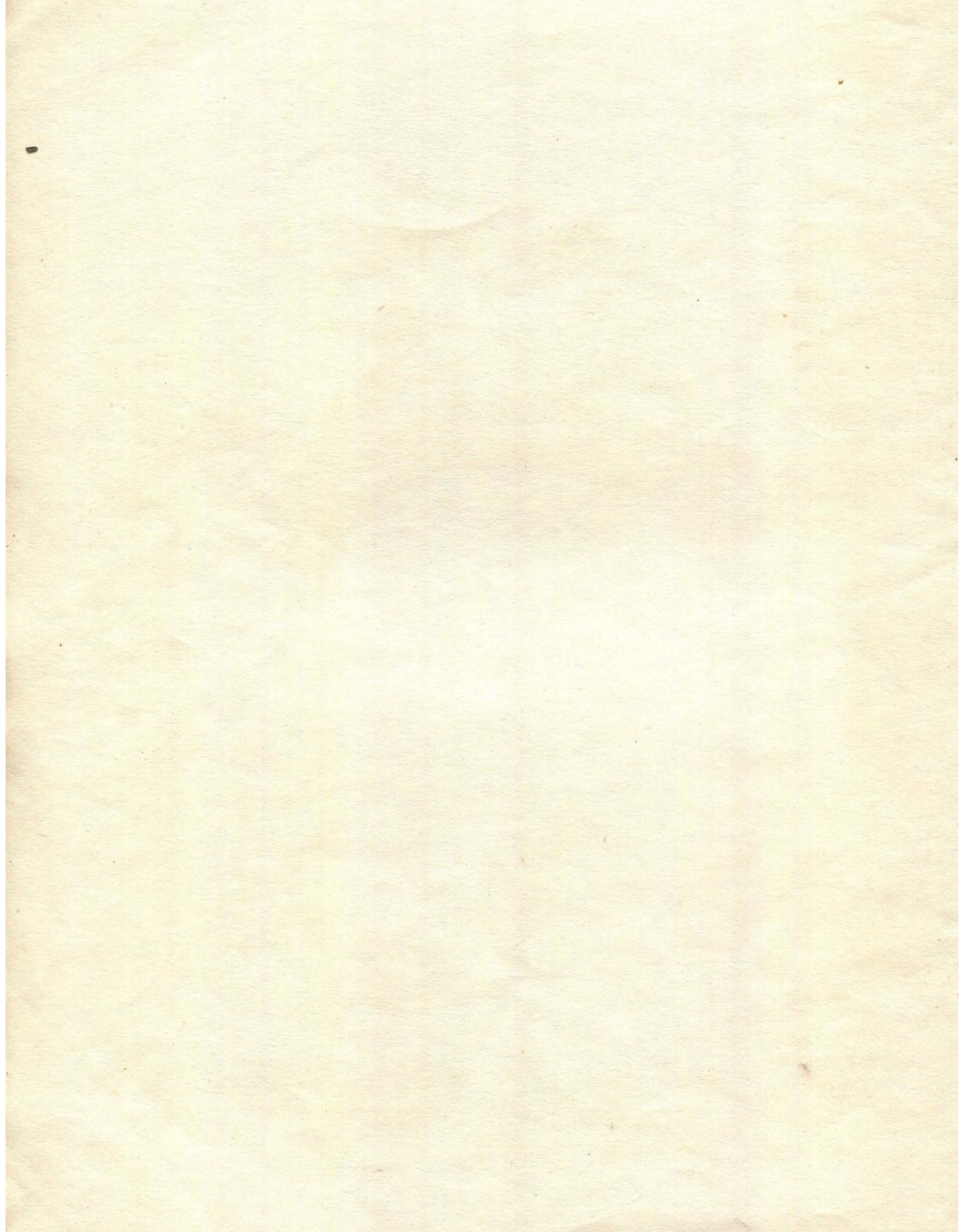
අපූර් රතු මල

චිත්‍ර: ග. අත්පිලව

ප්‍රගති ප්‍රකාශක මන්දිරය
මොස්කව්

ච

කෝමත් එක රටක බොහොම පොහොසත්, බොහොම ප්‍රසිද්ධ වෙළෙන්දෙක් හිටියා. ඔහු ළඟ මුතු, වටිනා මැණික්, රිදී සහ රත්රන් කහවණු වගේ බොහොම වටිනා වස්තු රාශියක් තිබුණා. ලස්සන දූවරු තුන්දෙනෙකුත් ඔහුට හිටියා. තුන්දෙනාගෙන් බාලයා බොහොම ලස්සනයි.

ඔත්ත දවසක් වෙළෙන්දා ඇත මුහුදින් එතර රට රටවල් තිස් නවයකට එහා හතලිස් වැනි රටට වෙළඳාමේ යන්න සූදනම් වෙලා දූවරු තුන්දෙනා කැඳවලා මෙහෙම කියනවා:

“මගේ ආදරණීය, හොඳ, ලස්සන දූවරුනි, මම රට රටවල්වල වෙළඳාමේ යනවා. මම එතතුරු නුඹලා සංචිත නොකර හොඳින් ඉන්න ඕනෑ. නුඹලා කැමති ඕනම තෑග්ගක් ගෙනෙන්නම්. කල්පනා කරන්න දවස් තුනක් නුඹලට දෙනවා. දවස් තුනකට පස්සෙ නුඹලා කැමති මොන මොන තෑගිවලටද කියලා මට ඇවිත් කියන්න ඕන.”

දුවරු තුන්දෙනා දවල් තුනකුයි ර තුනකුයි කල්පනා කරලා පියතුමා ළඟට ආවා. මොන මොන තැනිද ඕන කියලා පියතුමා ඔවුන්ගෙන් අහනවා. වැඩිමල් දුව පියතුමාගේ දෙපා වැඳලා කියනවා:

“මගේ ආදරණීය පියතුමානෙනි! මට රිදී රත්තරන් නූල්වලින් ගොතපු පටසළු ඕනත් නැහැ. සයිබීරියානු කළු සෝබල් හමෙන් මහපු ඇඳුම් ඕනත් නැහැ. වටිනා මුතුමාල ඕනත් නැහැ. පුර හඳ වගේ බබළන, ඉර වගේ රැස් විහිදුවන, කළුවර රැට මහ දවල් වගේ ඵළිය දෙන මැණික් ඔබ්බවපු රත්තරන් හිස්පළඳනාවක් ගෙනෙන්න.”

වෙළෙන්දා ටික වේලාවක් කල්පනා කරලා මෙහෙම කීවා:

“මගේ හොඳ ලස්සන දුවේ, මම නුඹට ඒ වගේ හිස්පළඳනාවක් ගෙනෙන්නම්. මුහුදින් එතර එක රටක රාජ කුමාරිකාවක් ළඟ ඒ වගේ හිස්පළඳනාවක් තියෙනවා. ඒක තැන්පත් කරලා තියෙන්නේ ගල්වලින් හඳපු ගබඩාවක. ගබඩාව තියෙන්නේ ගල් පර්වතයක් ඇතුළේ. ගබඩාවට යකඩ යතුරු ඉබ්බො තුනක් දමපු යකඩ දොරවල් තුනක් තියෙනවා. ගල් පර්වතයට යන්න බොහොම අමාරුයි. ඒ උණත් මගේ කහවණුවලට කරන්න බැරි දෙයකුත් නැහැ.”

මද්දුම දුව පියතුමාගේ දෙපා වැඳලා කියනවා:

“මගේ ආදරණීය පියතුමානෙනි! මට රිදී රත්තරන් නූල්වලින් ගොතපු පටසළුත් එපා, වටිනා මුතුමාලත් එපා, සයිබීරියානු කළු සෝබල් හමෙන් මහපු ඇඳුනුත් එපා, මැණික් ඔබ්බවපු රත්තරන් හිස්පළඳනාවකුත් එපා. මට වටිනා වීන පළිඟුවලින් හඳපු කැඩපතක් ගෙනෙන්න. ඒ කැඩපත තුළින් බලනකොට, ලෝකයේ තියෙන හැම ලස්සන දෙයක්ම පෙනෙන්න ඕන, මම මහළු නොවී මගේ ලස්සන තවත් වැඩිවෙලා පෙනෙන්න ඕන.”

වෙළෙන්දා ටික වේලාවක් කල්පනා කරලා මෙහෙම කියනවා:

“මගේ හොඳ ලස්සන දුවේ, මම නුඹට වීන පළිඟු කැඩපතක් ගෙනෙන්නම්.

පර්සියාවේ රජතුමාගේ දුව ළඟ ඒ වගේ පළිඟු කැඩපතක් තියෙනවා. ඒක තැන්පත් කරලා තියෙන්නේ උස ගල් අටල්ලක. ගල් අටල්ල තියෙන්නේ විශාල ගල් පර්වතයක් මුදුනේ. ඒ ගල් අටල්ලට යකඩ යතුරු ඉබ්බො හතක් දමපු යකඩ දෙරවල් හතකින් යන්න ඕන. ගල් පර්වතය මුදුනට ගල් පඩි තුන්දහස් තියෙනවා. හැම පඩියක්ම කඩු ගත්තු පර්සියානු සෙබළු මුර කරනවා. යකඩ දෙරවල්වල යතුරු රජතුමාට ඉනේ සහවාගෙනයි ඉන්නේ. නුඹේ තැග්ග භොයන එක අක්කාගේ තැග්ග භොයනවාට වඩා අමාරුයි. ඒ උණත් මගේ කහවණුවලට කරන්න බැරි දෙයකුත් නැහැ.”

බාල දුව පියතුමාගේ දෙපා වැදලා මෙහෙම කියනවා:

“මගේ ආදරණීය පියතුමානෙනි! මට රිදි රත්තරන් නූල්වලින් ගොතපු පටසළු ගෙනෙන්නත් එපා, සයිබීරියානු කළු සෝබල් හමෙන් මහපු ඇඳුන් ගෙනෙන්නත් එපා, වටිනා මුතුමාල ගෙනෙන්නත් එපා, මැණික් ඔබ්බවපු රත්තරන් හිස්පළඳනා ගෙනෙන්නත් එපා, චීන පළිඟු කැඩපත් ගෙනෙන්නත් එපා. මුළු ලෝකයෙම නැති තරම් ලස්සන රතු මලක් විතරක් මට ගෙනෙන්න.”

වෙළෙන්දා බොහොම වේලාවක් කල්පනා කරල බාල දුව ආදරයෙන් සිපගෙන මෙහෙම කියනවා:

“අක්කලාට වැඩිය අමාරු වැඩක් නුඹ මට බාර දන්නා. භොයන්නේ මොනවද හරියට දන්නවනම් එය භොයාගන්න පුළුවනි. දන්නේ නැති දෙයක් භොයන්නේ කොහොමද? රතු මලක් භොයන එක අමාරු නැහැ. ඒ වුණාට ඒ වගේ ලස්සන මලක් මුළු ලෝකයේම නැතිබව දැනගන්නේ කොහොමද? මම උත්සාහ ගන්නම්. නුඹලා ඉල්ලන තැගි ගැන මගේ අමනාපයක් නැහැ.”

ඔන්න වෙළෙන්දා රට රටවල්වල වෙළඳාම් කරමින් යනවා. වැඩිමහල් දුව කැමති තැග්ග ඔහු සොයාගන්නා. මැණික් ඔබ්බවපු රත්තරන් හිස්පළඳනාව

කළුවර රාත්‍රියේදී මහ දවල් වගේ එළිය විහිදුවනවා. මද්දුම දුවගේ තැග්ගත් ඔහු සොයාගන්නා. ඒන පළිඟු කැඩපත තුළින් මුළු ලෝකයේම තිබෙන ලස්සන පෙනෙනවා. එය දිහා බලපුවාම තමා තව තවත් ලස්සන වෙලා පෙනෙනවා. ඔහුට ඔහු වැඩියෙන් ආදරය කරන බාල දුව කැමති තැග්ග, මුළු ලෝකයේම නැති තරම් ලස්සන රතු මල සොයාගන්න බැරි වුණා.

රාජකීය උද්‍යානවලත් සිටුවරුන්ගේ සහ සුල්තාන්වරුන්ගේ මල් වතු වලත් සුරහනා කතාවලත් නැති තරම් ලියලා ඉවර කරන්නත් බැරි තරම් ලස්සන රතු මල් ඔහු දක්කා. ඒත් කිසිම කෙනෙකුට කියන්න බැරි වුණා ඒවාට වඩා ලස්සන මල් මුළු ලෝකයේම නැති බව. වෙළෙන්දු තමන්ගේ සේවකයින්ගේ සමග මහා කාන්තාර උඩින් සණ කැලෑ මැදින් යනවා. ඔන්න දවසක් කොහෙන්ද දන්නෙ නැහැ හොරමුලක් කඩා වැදුනා. වෙළෙන්දු අත්තරාව දකලා ගැල් ටිකත් තමන්ගේ කීකරු සේවකයින්ගේ අතහැරලා අඳුරු කැලේට දිව්වා. “හොරගුහාවේ හිරවෙලා ඉන්නවාට වඩා හොඳයි මාව වන සතුන්ට ගොදුරු වන එක”, වෙළෙන්දු හිතුවා.

වෙළෙන්දු අඳුරු කැලෑව මැදින් ඔහොම ටික දුරක් ගියා. දුර යන්න යන්න පාර ලෙහෙසි වෙනවා. ඔහු ඉදිරිපිට ගස්කොළන් දෙපැත්තට නැමෙනවා, පඳුරු ඉබේම දෙපැත්තට යනවා. වෙළෙන්දු මේ ආශ්වයාය දකලා පුදුම වුණා. ඔහුටම තේරෙන්නේ නැහැ මොනවා වෙනවාද කියලා. වෙළෙන්දු තවත් ඉදිරියට ගියා. ඔහු ඉදිරියේ මට්ටම් කර හඳු පාරක් තියෙනවා. උදේ ඉඳලා රෑ වන තුරු ඔහු ඒ පාර දිගේ යනවා. ඔන්න රෑ වුණා. ඔහු වටේටම කළුවරයි. ඒ වුණාට පාරට කොහෙන්ද දන්නෙ නැහැ හොඳට එළිය වැටෙනවා. මැදියම් රෑ වනතුරු ඔහු ගියා. දැන් ඔහු ඉදිරියේ ඉර පායනවා වගේ පෙනෙනවා.

දුර යන්න යන්න එළිය වැඩි වෙන්න පටන් ගන්නා, මහ දවල් වගේ. කිසිම ශබ්දයක්වත් ගිනි ඇවිලෙන හඬක්වත් ඇහෙන්නේ නැහැ. ඔන්න

ඔහු විශාල එළිමහනකට ආවා. එම එළිමහන මැද්දේ රිදී රත්රන් පාටින් බබළෙන මැණික් ඔබ්බපු දෙව් විමනක් වගේ රජ මාලිගාවක් තියෙනවා. මාලිගාවෙන් රැස් විහිදෙනවා, ඒත් ගිනිදර පෙනෙන්න නැහැ; ඉර වගේ; එය දිහා බලන්නත් අමාරුයි. මාලිගාවේ ජනෙල් සියල්ලම කෝනාකරයි. වෙළෙන්ද කිසිම දවසක අහලා නැති තරම් මිහිරි සංගීතයක් ඒවායින් පිටවෙනවා.

ඔහු සෝපානය දිගේ නැගලා මාලිගාවට ඇතුළු වුණා. ඒ සෝපානයට ලොම්වලින් ගොතාපු තද රතුපාට කලාලයක් එලලා තියෙනවා. සෝපානයේ අයිත් දිගට රත්රන් ගාලා. ඔහු එක කාමරයකට ගියා — කිසිම කෙනෙක් නැහැ, තවත් කාමරයකට ගියා — කිසිම කෙනෙක් නැහැ. තුන්වැනි කාමරයටත් ගියා — ඒ කාමරයත් හිස්. රජ මාලිගාවේ කිසිම කෙනෙක් නැහැ. කිසිම දවසක නොදුටු නොඇසූ තරම් වස්තුව පිරිලා. සෑම තැනම රත්රන්, රිදී, පළිඟු, ඇත්දළ සහ මෑමත් ඇතාගේ දළ තියෙනවා.

වෙළෙන්ද කිව නොහැකි තරම් විශාල වස්තු සම්භාරය දැකලා පුදුම වුණා. ඊටත් වඩා පුදුම වුණේ අයිතිකාරයෙක් නැති නිසයි; අයිතිකාරයෙක් විතරක් නොවෙයි, සේවකයින් නැහැ; සංගීතය වාදනය වෙනවා. වෙළෙන්ද මෙහෙම සිතුවා: “ඔක්කොම හොඳයි, කන්න දෙයක් තමයි නැත්තෙ.” ඔන්න එතකොටම ඔහු ඉදිරියේ මේසයක් පහළ වුණා. මේසය රාජ බොජුන්වලින් පිරිලා: රිදී රත්රන් භාජන වල පැණිරස කෑම ජාති, වයින්, රසවත් බීම ජාති තියෙනවා. ඔහු මේසයට වාඩිවෙලා ඉස්මුරුක්තාවට එන තුරු කෑවා, බීවා. මොකද දන්නවද? දවසක්ම ඔහු බඩගින්නේ සිටි නිසා; කෑම බීම දක්කම දිව ගිලෙන්න හදනවා. ඔහු මේසයෙන් නැගිටලා වටපිට බලන්නත් ඉස්සරවෙලා කෑම බීමත් සමඟ මේසය අතුරුදහන් වුණා. සංගීතය නොනවත්වා වාදනය වෙනවා.

මේ ආශ්චර්යය දැකලා වෙළෙන්ද තවත් පුදුම වුණා. මාලිගාවේ ලස්සන

බලමින් ඔහු කාමරවල ඇවිදිනට පටන්ගත්තා. ඇවිදින ගමන් මෙහෙම හිතනවා: “දැන් මට ගොරවා ගොරවා නිද්‍රාගන්න ඇත්නම් කොච්චර හොඳද?” ඔන්න එතකොටම ඔහු ඉදිරිපිට දඹ රත්රන්වලින් හඳලා කැටයම් කපාපු යහනාවක් පහළ වුණා. එහි කකුල් පළිඟු වලින් හඳලා, වියන් රිදීවලින් බැඳලා, වියන්වල වාට්ටුවට මුතු අමුණලා.

වෙළෙන්ද අළුත්ම ආශ්වායිය දකලා තවත් පුදුම වුණා. ඇඳට නැගලා ඔහු දිගා වුණා. රිදී පාට ඇඳ ඇතිරිල්ල ඔසවලා බැලුවා. එය පටසළුවක් මෙන් සිනිදුයි, තුනියි. කාමරය ටිකෙන් ටික අඳුරු වුණා. ඇතින් සංගීතය ඇහෙනවා, ඔහු මෙහෙම හිතුවා: “අහ්, මට දුවරු හිතෙන්නත් දකින්නත් ඇත්නම්.” එතකොටම ඔහුට නින්ද ගියා.

ඉර මුදුන් වුණා. වෙළෙන්ද හොඳටම නිදි. මුළු රැම ඔහු ආදරණීය දුවරු සිහිනෙන් දක්කා. වැඩිමහල් දුවයි මද්දුම දුවයි බොහොම සන්තෝෂයෙන් ඉන්නවා. බාල දුව විතරක් කණගාටුවෙන් ඉන්නවා. වැඩිමහල් දුවයි මද්දුම දුවයි දිගයන්ට සුදුනම් වෙනවා. ආදරණීය, ලස්සන බාල දුව ඇගේ පියතුමා ආපසු එනතුරු මනමාලයින් ගැන අහන්ටවත් කැමති නැහැ. ඒ දකලා වෙළෙන්දගේ හිතට සතුටකුත් දුකකුත් ඇති වුණා.

ඔහු යහනාවෙන් නැගිට්වා. ඇඳුම් පැළඳුම් සියල්ලක්ම සුදුනම්ව තිබුණා. පළිඟු භාජනයකට උල්පතකින් වගේ වතුර උනනවා; වෙළෙන්ද මුහුණ කට සෝදගන්නවා. ඇඳුම් ඇඳගන්නවා. ආශ්වරියිය වලට දැන් පුදුම වෙන්නේ නැහැ: පැණිරස කෑම ජාති, තේ සහ කෝපි මේසය උඩ තිබුණා. මොහොතක් දෙවියන් යැද්ද, කෑවා බීවා, කාමරවල ඇවිදීමත් ඒවායේ ලස්සන බලන්න පටන් ගත්තා. කාමර වලට ඉර එළිය වැටිලා.

ඔහු වෙනත් සෝපානයකින් බැහලා උද්‍යානයට ගියා. සෝපානය හඳලා තිබුණේ කොළ පාට කිරිගරුඬ වලින්, අත්වැට රත්රන් වලින්. ඔහු උද්‍යානයේ ඇවිදීමත් එහි ලස්සන බලන්ට පටන් ගත්තා. හරියට කෑමට සුදුනම් කරලා වගේ ඉදුනු පලතුරු පොකුරු ගස්වල එල්ලිලා තියෙනවා, ඒවා දිගා බලනකොට

කටට කෙල උනනවා. උද්‍යානයේ ලස්සන මල් පිපිලා තියෙනවා; ලස්සන කුරුල්ලෝ පියාසර කරනවා, උන් මිහිරි ගීත ගායනා කරනවා; වතුර මල් අහස උසට විදිනවා, ඒවා බලන්ට මුහුණ බොහොම උඩට හරවන්න ඕන; උල්පත් දියපාරවල් හඬ නගමින් පළිඟු ඇලවල් දිගේ ගලා බහිනවා.

වෙළෙන්දු උද්‍යානයේ ලස්සන බලමින් පුදුම වෙනවා. හදිසියේම ඔහු කොළ පාට ගොඩැල්ලක් මුදුනේ රතු පාට මලක් පිපිල තියෙනවා දැක්කා. ඒ මල කිසිම දවසක අහලා දෑකලා නැති තරම් ලස්සනයි. එහි ලස්සන සුරහනා කතාවකින් කියන්නවත්, ලියලා ඉවර කරන්නවත් බැහැ. ඒ තරම් ලස්සනයි. වෙළෙන්දුගේ හිත සන්තෝෂයෙන් පිරුණා. ඔහු මල ළඟට ගියා. මලේ සුවඳ මුළු උයන පුරාම විහිදෙනවා; වෙළෙන්දුගේ අත් පා වෙවිලන්ට ගත්තා, ඔහු සතුටින් කෑ ගහලා මෙහෙම කීවා:

“මෙන්න රතු මල, මගේ ආදරණීය බාල දුව කැමැති මුළු ලෝකයේම තියෙන එකම ලස්සන රතු මල.”

මෙහෙම කියලා ඔහු මල ළඟට ඇවිදින් එය කඩා ගත්තා. එතකොටම, කිසිම වැහි වළාවක්වත් නැතිව, වීදුලි කොටලා ගොරවන්ට ගත්තා. ඔහුගේ දෙපා ළඟින්ම පොළොව හෙලවෙන්න ගත්තා. පොළොවෙන් මතු වෙන්නා වගේ ඔන්න වෙළෙන්දු ඉදිරිපිට, සතෙකුත් නොවේ, මිනිසෙකුත් නොවේ, ඇහ ලොම්වලින් වැසුනු හයන්කාර භූතයෙක් පහළවුණා. උෟ නපුරු ලෙස ගෙරෙව්වා:

“මගේ උයනේ තිබෙන මා කැමතිම රතු මල කඩන්න නුඹ නිර්භීත වුණේ කොහොමද? ඒ මල මගේ ඇස්වල බබා වගේ මම ආරක්ෂා කළා. හැමදුම මම ඒ මල දිහා බලලා සැනසෙනවා. නුඹ මගේ ජීවිතයේ එකම සැනසිල්ල නැති කළා. මම නුඹව අමුත්තෙක් හැටියට පිළි අරගෙන කන්න බොන්න දුන්නා, නිදාගන්න සැලැස්සුවා. නුඹ මෙහෙමයි මගේ කරුණාවන්තකමට

කළගුණ සැලකුවේ. දැන් නුඹට වෙනදේ අහපන්: නුඹ කළ වැරද්දට නුඹට අකාලයේ මැරෙන්න සිද්ද වෙනවා.”

එතකොටම නපුරු කටහඬවල් දහස් ගණනක් හැම පැත්තකින්ම විලාප නැගුවා:

“නුඹට අකාලයේ මැරෙන්න සිද්ද වෙනවා!”

• වෙළෙන්දා භූතයා ඉදිරිපිට දණින් වැටිලා බැගෑපත් වුණා:

“අනේ උතුමානෙනි, වන දේවතාවනි, මුහුදු රජානෙනි, ඔබට ගරුබුහුමන් දක්වන්නේ කොහොමද? — මම දන්නේ නැහැ. මට පෙනෙන්නේ නැහැ! නොදන කළ වරදට මගේ ක්‍රිස්තියානි ආත්මය විනාශ කරන්න එපා. මාව එල්ලන්ටවත් මගේ හිස ගසා දමන්ටවත් අණ කරන්න එපා. මට කතා කරන්න අවසර දෙන්න. මට දුවරු තුන්දෙනෙක් ඉන්නවා. ඔවුන් තුන්දෙනාම ලස්සනයි, හොඳයි; ඒගොල්ලන්ට තෑගි ගෙනෙන්න මම පොරොන්දු වුණා: වැඩිමහලු දුටු මැණික් ඔබ්බපු රත්තරන් හිස් පළඳනාවක්, මද්දුම දුටු චීන පළිඟු කැඩපතක්, බාල දුටු මුළු ලෝකයේම නැති තරම් ලස්සන රතු මලක්. වැඩිමහලු දුවරුන්ගේ තෑගි මම හොයාගත්තා. බාල දුටුගේ තෑගි ග හොයාගන්න බැරි වුණා; ඒ වගේ, මුළු ලෝකයේම නැති තරම් ලස්සන රතු මලක් මම ඔබේ උයනේ දැක්කා. මම හිතුවා ඔබ වගේ කරුණාවන්ත, ධනවත්, කීර්තිමත් කෙනෙකුට රතු මලක් ඒතරම් ලොකු වස්තුවක් නොවෙයි කියලා. මා වගේ කල්පනා නොකරන මෝඩයකුට සමාවී මගේ දුවරු ළඟට යන්න අවසර දෙන්න. කරුණා කරලා රතු මල මට තෑගි දෙන්න. මම එය බාල දුටු තෑගි දෙන්නම්. ඔබට ඕනෑ තරමක් රන් කහවණු ඒ වෙනුවට ගෙවන්න මට පුළුවනි.”

විදුලි කොටල ගොරවන්නා වගේ ගෙරවුම් හඬකින් වන දේවතාවා, මුහුදු රජා වෙළෙන්දාට මෙහෙම කියනවා:

“මට නුඹේ රන් කහවණු ඕනෑ නැහැ. ඒවායින් මගේ ගබඩා පිරිලා. නුඹට

බේරෙන්න එක මහක් තියෙනවා. මම නුඹට කිසිම අනතුරක් නොකර ගෙදර යන්ට ඉඩ දෙන්නම්, රතු මලක් තැගි දෙන්නම් එක පොරොන්දුවක් පිට. නුඹ වෙනුවට නුඹේ දුවරුන්ගෙන් කෙනෙක් එවන බවට පොරොන්දු වෙන්න ඕන, ලියවිල්ලකින් දෙන්න ඕන. මම ඇයව අමනාපයට පත් කරන්නේ නැහැ. නුඹ මගේ මාලිගාවේ හිටියා වගේ ඇයටත් පුළුවනි නිදහසේ ජීවත් වෙන්න. මට දැන් තනියම ජීවත්වීම ඇති වෙලා, මම කැමතියි මට යහළුවෙක් ඉන්නවානම්.”

“වන දේවතාවනි, මුහුදු රජානනි, මගේ දුවරු කැමැත්තෙන්ම නාවොත් මොකද කරන්නේ? ඇත්තටම ඔබගේ මාලිගාවට එන්නේ කොහොමද? මම හරියටම අවුරුදු දෙකක් ගමන් කළා. ඒ වුණත් පාර දන්නේ නැහැ.”

වන දේවතාවා, මුහුදු රජා වෙළෙන්දාට මෙහෙම කියනවා:

“නුඹේ දුව නුඹට තියෙන සෙනෙහස නිසා ඇගේ කැමැත්තෙන්ම මෙහි ආපුදෙන්; ඇගේ කැමැත්තෙන් එන්නේ නැත්නම් නුඹ ආපහු වරෙන්; මම නුඹේ හිස ගසාදීමටට නියම කරනවා. මා ළඟට එන එක නුඹට අමාරුවෙන්ම නැහැ. මම මගේ පේරැස් මුද්ද දෙනවා. එය දකුණු සුළඟිල්ලේ පැළඳගෙන යන්න ඕන තැන ගැන හිතපුවාම මොහොතකින් එතෙත්ට යනවා. ගෙදර ගතකරන්න දවල් තුනකුයි රැ තුනකුයි කල් දෙනවා.”

වෙළෙන්දා බොහොම වේලාවක් කල්පනා කරලා මෙහෙම හිතනවා: “මගේ දුවරු දැකලා මගේ ආශීර්වාදය ඔවුන්ට දෙන එක වඩා හොඳයි. මරණයෙන් මාව බේරාගන්න ඔවුන්ට ඕනෑ නැත්නම් මගේ ආගමේ හැටියට මරණයට සූදනම් වෙලා වන දේවතාවා, මුහුදු රජා ළඟට එනවා.” වංචාවක් ගැන ඔහුගේ හිතේ වත් තිබුනේ නැහැ. වන දේවතාවා, මුහුදු රජා වෙළෙන්දා කල්පනා කරන හැටි දැකලා තමාගේ දකුණු සුළඟිල්ලෙන් රත්රන් පේරැස් මුද්ද ගලවලා වෙළෙන්දා අතට දුන්නා.

වෙළෙන්දා පේරැස් මුද්ද දකුණු සුළඟිල්ලේ දගන්නා විතරයි ඇසිපිය

ගසන්ටත් ඉස්සර වෙලා ඔහු ඔහුගේ මාලිගාවේ වාසල දෙරටුව ළඟට ගියා. ඒ වෙලාවේම වස්තුවෙන් පිරුණු ගැල් තමාගේ කීකරු සේවකයින් සමඟ එතෙත්ට ළඟා වුණා. ඔහුගේ පැමිණීමත් සමගම මාලිගාව ඇතුළේ ශබ්ද බද්ද කෑ ගැසීම් වැඩි වුණා. දුරු පියතුමාව සිඹින්නත් ආදරය කරන්නත් සෙනෙහෙබර වචනවලින් කතාකරන්නත් පටන් ගත්තා. වැඩිමහලු දුරු දෙදෙනා බාල දුවට වඩා හොයා බලන්නත් ප්‍රශ්න අහන්නත් පටන්ගත්තා. පියතුමා කනගාටුවෙන් ඉන්න බව, ඔහුගේ සිත දුකින් පෙළෙන බව ඔවුන් දැක්කා. ඔහුගේ වස්තුව හොරු ගත්තාද නැත්නම් විනාශ වුණාද කියලා වැඩි මහලු දුරු ඔහුගෙන් අහනවා. බාල දුව වස්තුව ගැන සොයාබලන්නේ නැහැ, ඇ තාත්තාගෙන් මෙහෙම අහනවා:

“පියතුමානෙනි, මට ඔබේ වස්තුව වුවමනා නැහැ. වස්තුව විනාශ වෙනවා. ඔබේ හිතේ තියෙන දුක ගැන විතරක් මට කියන්න.”

ඔන්න එතකොට වෙළෙන්ද තමාගේ ලස්සන ආදරණීය දුරුන්ට මෙහෙම කියනවා:

“මගෙ වස්තුව නැති වුණේ නැහැ. මම කීප ගුණයකින් එය වැඩිකර ගත්තා; වෙන දුකක් මට තියෙනවා, හෙට නුඹලාට ඒ ගැන කියන්නම්, අද අපි ප්‍රීති වෙමු.”

වෙළෙන්ද ගැල්වලින් පෙට්ටගම් ගමන් මලු ගෙනෙන්න අණ කළා. වැඩිමහල් දුවට මැණික් ඔබ්බවපු රත්රන් හිස්පළඳනාව දුන්නා. මද්දුම දුවට පළිඟු කැඩපත දුන්නා. රතු මලක් සමග රත්රන් මල් පෝච්චිය බාල දුවට දුන්නා. වැඩිමහලු දුරු බොහොම සතුටු වුණා. වෙළෙන්ද වැඩියෙන්ම ආදරය කරන බාල දුව විතරක් රතු මල දෑකලා දුකෙන් අඩන්ට පටන්ගත්තා.

ඇ මල අකමැත්තෙන් අරගෙන පියාගේ දෑත් සිඹිමින් දුකෙන් කඳුළු සැලුවා.

සැන්දෑවේ වෙළෙන්දුගේ මාලිගාවට අමුත්තෝ එන්ට පටන්ගත්තා. ඊ වෙනකොට මාලිගාව අමුත්තන්ගෙන් පිරුණා. මැදියම් ඊ වන තුරුම ඔවුන් කෑවා, බීවා, විනෝද වුණා. වෙළෙන්දුගේ මාලිගාවේ ඒ වගේ බෝජන සංග්‍රහයක් මීට ඉස්සර කිසිම දවසක තිබ්ලා නැහැ. කිසිම කෙනෙක් දන්නේ නැහැ ඒ වගේ රසැති කෑම බීම, රිදී රත්තරන් භාජන කොහෙන් ගෙනාවද කියලා.

පහුවද උදේ වෙළෙන්දු වැඩිමහලු දුව කැඳවලා ඔහුට සිදු වුණ සියලු දේම කීවා. වන දේවතාව, මුහුදු රජා ළඟට ගොස් භායානක මරණයෙන් බේරාගැනීමට කැමතිදැයි ඔහු ඇගෙන් ඇහුවා. වැඩිමල් දුව එක පාරටම අකමැති වෙලා මෙහෙම කියනවා:

“පියතුමා රතු මල තැඟිදුන්න දුවම පියතුමාව මරණයෙන් ගලවා ගත්තාවෙ.”

වෙළෙන්දු මද්දුම දුවත් කැඳවලා සිදුවුණ සියලුම දේ ඇයටත් කීවා. ඔහුව මරණයෙන් මුද්‍රාගැනීමට කැමතිද කියලා ඇගෙනුත් ඇහුවා. ඇත් අකමැති වෙලා මෙහෙම කියනවා:

“පියතුමා රතු මල ගෙනාවෙ කොයි දුවටද ඒ දුවම පියතුමාව මරණයෙන් බේරා ගත්තාවෙ.”

වෙළෙන්දු බාල දුවත් කැඳවලා ඔහුට සිදුවූ දේ ගැන කියන්ට පටන්ගත්තා. ඔහු කතාව ඉවර කරන්නත් ඉස්සර වෙලා ඇ පියතුමාගේ දෙපා ළඟ වැඳ වැට්ලා මෙහෙම කියනවා:

“ආදරණීය පියතුමානෙනි! මට ආශීර්වාද කරන්න. මම වන දේවතාවා ළඟට, මුහුදු රජා ළඟට ගිහින් ඔහු ළඟ ජීවත් වෙන්නම්. ඔබතුමා රතු මල ගෙනාවේ මා සඳහායි. මමයි ඔබතුමාව මරණයෙන් ගලවාගත යුත්තේ.”

වෙළෙන්දුගේ ඇස්වලින් කඳුළු වැගිරෙන්නට පටන්ගත්තා. ඔහු දුව වැළඳගෙන මෙහෙම කියනවා:

“මගේ ආදරණීය දුවේ, මගේ රත්තරන් පොඩි දුවේ, මම නුඹට ආශීර්වාද කරනවා. නුඹ මාව දරුණු මරණයෙන් මුදවා ගත්තා. නුඹ නුඹේ කැමැත්තෙන්ම භායානක වන දේවතාවා ළඟට, මුහුදු රජා ළඟට යනවා. නුඹට පුළුවනි ඔහුගේ මාලිගාවේ රාජකුමාරිකාවක් වගේ, නිදහසේ ජීවත් වෙන්න. ඇත්තටම ඒ මාලිගාව තියෙන්නේ කොහෙද කියලා කවුරුවත් දන්නේ නැහැ, දකුණත් නැහැ. එහාට යන්න පාරකුත් නැහැ. නුඹේ සැපයුක් අපට දැනගන්න ලැබෙන්නෙත් නැහැ. අපි ගැනත් නුඹට කිසිදෙයක් දැනගන්න ලැබෙන්නේ නැහැ. නුඹේ ලස්සන මුහුණ නොදක, නුඹේ සෙනෙහෙබර කතා අහන්නේ නැතිව මම කොහොම ජීවත් වෙන්නද?

එය අහගෙන ඉඳලා බාල දුව පියතුමාට කියනවා.

“පියතුමානෙනි! අඬන්න එපා, මා ගැන දුක්වෙන්නත් එපා. මට ඔහු ළඟ බොහොම වස්තුව ඇතිව රාජකුමාරිකාවක් වගේ ජීවත් වෙන්න පුළුවනි. මම ඒ වන දේවතාවාට, මුහුදු රජාට බයවෙන්නේ නැහැ. ඔහුගේ කැමැත්ත අනුව සේවය කරන්නම්. සමහරවිට ඔහුට මා ගැන කතාගාටු හිතෙන්නත් පුළුවනි. මා මැරුණා වගේ අඬන්න එපා. දේව පිහිටෙන් සමහරවිට මට ආපහු ගෙදර එන්න පුළුවන් වේවි.”

වෙළෙන්දා මොරදිදී අඬනවා. ඒ වගේ කතාවලින් ඔහු සනසන්න බැහැ.

තුන්වෙනි රැය පහුවෙලා තුන්වෙනි දවස ආවා. බාල දුවගෙන් වෙන්වෙන්න කාලෙ ළං වුණා. ඔහු ඇය වැලඳගෙන සිඹලා වන දේවතාවගේ, මුහුදු රජාගේ පේරැස් මුද්ද අළුත්ම හෙප්පුවෙන් අරගෙන බාල දුවගේ දකුණු සුළඟිල්ලේ දමමා. එතකොටම ඇ අතුරුදහන් වුණා.

ඇ වන දේවතාවාගේ, මුහුදු රජාගේ මාලිගාවේ පහළ වුණා. මාලිගාවේ ලස්සන ශාලා, කාමර, එහි ආශ්වයඨය බලමින් ඇ බොහෝ වේලාවක් ඇවිද්ද, රතු මල සමග මල් පෝච්චියත් අරගෙන උද්‍යානයට ගියා. එහි කුරුල්ලෝ ඇයට මිහිරි ගීත ගැයුවා. ගස්වල මුදුන්, පඳුරු සහ මල් ඇයට හිස පහත්කර

ආචාර කරන්නාක් මෙන් සෙලවුණා. වතුර මල් තවත් ඉහළට විහිදුනා. උල්පත් දිය පාරවල් තව තවත් හඬනගා ගලා ගියා. වෙළෙන්දා මුළු ලෝකයේම නැති තරම් ලස්සන රතු මල කඩාගත්ත තැන ඇ සොයාගත්තා. රත්රන් මල් පෝච්චියෙන් රතු මල අරගෙන එනන ආපසු හිටවන්න හදනකොටම එය ඇගේ අතින් ඉහිලිලා ඉස්සර තිබුණ තැනටම ගොස් ඊටත් වඩා ලස්සනට පිපුණා.

බාල දුව ඒ ආශ්වයාය දකලා තවත් පුදුම වුණා, තමාගේ රතු මල ගැන ආඩම්බර වුණා. ටික වේලාවක් උද්‍යානයේ ලස්සන බලලා ඇ මාලිගාවට ගියා. එක ගාලාවක කෑම මේසයක් තියෙන බව දකලා ඇ මෙහෙම හිතනවා: “පෙනෙන හැටියට වන දේවතාවා, මුහුදු රජා මට කරදර කරන්නේ නැහැ. ඔහු කරුණාවත්ත ස්වාමියෙක්.” ඇ එහෙම හිතුවා විතරයි සුදු කිරිගරුඬ බිත්තියේ ගින්නදර වගේ දිලිසෙන අකුරුවලින් මෙහෙම ලියවුණා:

“මම ඔබේ ස්වාමියා නොවෙයි, ඔබේ කීකරු වහලා. ඔබ මගේ ස්වාමී දුව. ඔබ කැමති දෙයක්, ඔබට හිතෙන දෙයක් මම බොහොම කැමැත්තෙන් ඉටු කරන්නම්.”

ඇ එය කියවලා ඉවර වුණ හැටියෙම කවදවත් නොතිබුනා වගේ ඒ අකුරු සුදු කිරිගරුඬ බිත්තියෙන් අතුරුදහන් වුණා. තමා ගැන දන්නලා පියතුමාට හසුන් පතක්. ලියන්ට ඇයට අදහසක් පහළ වුණා. එහෙම හිතලා ඉවරවෙන්නේ ඉස්සර ඇය ඉදිරිපිට කඩදසියක්, රත්රන් පැනක් හා තීන්ත පහළ වුණා. ඇ පියතුමාට සහ සහෝදරියන්ට මෙහෙම ලිවා:

“මා ගැන අඬන්න කනගාටුවෙන්න එපා. වන දේවතාවාගේ, මුහුදු රජාගේ මාලිගාවේ මම රාජකුමාරිකාවක් වගේ ජීවත් වෙනවා. මම තවම ඔහු දක්කේ නැහැ. ඔහු කතා කරන්නෙන් නැහැ. සුදු කිරිගරුඬ බිත්තියේ මට කියන්න ඕනෑ දේ ගින්නදර වගේ බැබළෙන අකුරුවලින් ලියනවා. ස්වාමියා

කියලා හඳුන්වාගන්න ඔහු කැමති නැහැ. ඔහුගේ ස්වාමි දුව හැටියට මාව හඳුන්වනවා.”

ඇය හසුන ලියලා ඉවර වුණා විතරයි එය එතන නොතිබුණා වගේ අතුරුදහන් වුණා. සංගීතය වාදනය වෙනවා. මේසය රජ බොජුන්වලින් පිරිලා. භාජන සියල්ලම දඹ රත්රන්වලින් හඳුපුවා. බොහොම සන්තෝෂයෙන් ඇ මෙසයට වාඩිවෙලා කෑම කන්න පටන් ගත්තා. මීට ඉස්සර කවදවත් ඇ තනියම කෑම කාලා නැහැ. සංගීතයට කන්දෙමින් ඇ හොඳට කෑවා බීවා.

කෑමට පස්සේ නැවතත් උද්‍යානයට ගියා. මොකද දන්නවද? කෑමට ඉස්සරවෙලා මුළු උද්‍යානයේම ඇවිදලා එහි තිබෙන ආශ්වයථය බලාගන්න බැරිවුණ නිසා. හැම ගහක්ම, පඳුරක්ම හා මලක්ම ඇයට ආචාර කළා. ඉදුණු පලතුරු — මිදි, ඇපල්, ඇප්රිකට් ඇගේ මුව ළඟටම නැමෙනවා. හවස්වන තුරුම ඔහොම ඇවිදලා ඇ මාලිගාවේ තමාගේ විශාල ශාලාවට ගියා. ශාලාව මැද පැණිරස කෑමජාති හා රසවත් බීමජාතිවලින් පිරුණ මේසයක් තියෙනවා.

කෑමෙන් පස්සේ ඇ නැවතත් කිරිගරුඬ කාමරයට ගියා. නැවතත් කිරිගරුඬ බිත්තියේ බැබළෙන අකුරු ජේලිය ඇ දැක්කා:

“මාගේ ස්වාමීදුවනි, මගේ උද්‍යානයට මාලිගාවේ ශාලාවලට, කෑම බීම වලට ඔබ කැමතිද? ඔබට කරන සංග්‍රහවලට ඔබ කැමතිද?”

එතකොට වෙළෙන්දාගේ ලස්සන බාල දුව ප්‍රීතිමත් කටහඬකින් මෙහෙම කියනවා:

“ස්වාමීදුව හැටියට මාව හඳුන්වන්න එපා. ඔබ තමයි මගේ සද්කාලික කරුණාවන්ත ස්වාමියා. සැලකිලිවලට ඔබට බොහොම ස්තූති වෙනවා. ඔබේ මාලිගාවට වඩා හොඳ මාලිගාවකුත්, ඔබේ උද්‍යානයට වඩා ලස්සන උද්‍යානයකුත් මුළු ලෝකයේම නැහැ. මම සතුටු නොවී කොහොමද? ඒවායේ

ලස්සන නිසා මම මත්වෙලා. තනියම නිදගන්ට නම් මම බයයි එකම ශාලාවකවත් එකම කාමරයකවත් මිනිස් පුළුන්වත් නැහැ.”

කිරිගරුඬ බිත්තියේ ගින්නේ දර වගේ බැබළෙන අකුරුවලින් මෙහෙම ලියවුණා:

“මගේ සුන්දර ස්වාමියව, බයවෙන්න එපා. ඔබට තනියම නිදගන්න වෙන්නේ නැහැ. ඔබේ ආදරණීය කීකරු සේවිකාව ඇවිත් ඉන්නවා. ශාලාවල බොහොම මිනිසුන් ඉන්නවා. ඔබට ඔවුන්ව පෙන්වෙන්නේ නැහැ, ඇහෙන්නෙත් නැහැ. රෑ දවල් මාත් සමග ඔවුන් ඔබට සේවය කරනවා.”

තරුණ වෙළඳ දූව යහන් ගබඩාවට ගියා. යහන ළඟ ඇගේ ආදරණීය කීකරු සේවිකාව ගල්ගැහිලා වගේ බලාගෙන ඉන්නවා. ඇ තම ස්වාමියව දකලා බොහොම සන්තෝෂ වෙලා ස්වාමියවගේ දෙපා වැලඳගෙන ලස්සන අත් සිඹින්නට පටන්ගත්තා. ස්වාමියව ඇය දකලා සන්තෝෂවෙලා පියතුමා ගැනත් සහෝදරියන් ගැනත් සේවිකාවන් ගැනත් අහන්ට ගත්තා. ඊට පස්සේ ඇ එහි ජීවත්වෙන හැටි විස්තර කළා. ඔවුන් උදේ ඉර පායන තුරුම කතා කර කර හිටියා.

මේ අන්දමට තරුණ වෙළඳ දූව කලය ගෙව්වා. සෑමදිනම ඇයට අළුත්ම වටිනා ඇඳුම් ආයින්තම් ලැබෙනවා. ජීවයේ වටිනාකම කියලා නිම කරන්න බැහැ. ලියලා පෙන්වන්නත් බැහැ. සෑමදිනම අළුත් අළුත් කෑමජාති හා විනෝදක්‍රීඩා, එකකට එකක් හොඳයි: ඇ ඔන්විලි පිදිනවා, ඇවිදින්න යනවා, අශ්වයින් නැති කරන්නේ නැගලා අඳුරු කැලේ යනවා. ඇය ඉදිරිපිටදී කැලේට එළිය වැටෙනවා, පාර පළල් වෙලා සමතලා වෙනවා. ඇ මැහුම් ගෙතුම් කරන්නත් පටන්ගත්තා. ඇයට හොඳට ගොතන්න පුළුවනි. රිදී සහ රත්රන් නූල්වලින් සළු ගොතලා එවයේ වාට්ටලට මුතු ඇට ඇමින්නවා. පියතුමාට නිතරම තෑගි බෝග ඇරියා. වටිනාම සළුව තම කරුණාවන්ත ස්වාමියාට තෑගි දුන්නා. තමාගේ කරුණාවන්ත, දයාබර ස්වාමියාට කතා කරලා ඔහුගේ පිලිතුරු

බිත්තියේ ලියවෙන අකුරුවලින් කියවන්න ඇ නිතරම සුදු කිරිගරුඬ කාමරයට යන්ට පටන් ගත්තා.

මෙහෙම කාලය ගෙවෙනවා. ඔන්න කතාව කියලා ඉවර වෙන්නත් එනවා. ඒ වුණාට අවසානයක් නැහැ — ඔහොම තරුණ වෙළඳ දුව තම ජීවිතයට පුරුදු වෙනවා. කිසිම දෙයකට දැන් ඇ බය නැහැ, පුදුම වෙන්නෙත් නැහැ. ඇ දිනෙන් දිනම තම කරුණාබර ස්වාමියාට ඇලුම්කරන්ට පටන්ගත්තා. ඔහු ඔහුටත් වැඩිය ඇයට ආදරය කරන බව ඇ දැක්කා. ඒ නිසයි ඇයව ස්වාමීදුව හැටියට හඳුන්වන්නේ. කිරිගරුඬ කාමරයට නොගොස් ඔහුගේ කටහඬ අහන්නත් ඔහු සමග කතා කරන්නත් ඇට ලොකු ආශාවක් ඇති වුණා.

ඇ ඒ ගැන ඔහුට කියලා බැගෑපත්ව ඉල්ලා සිටියා ඇත් සමග කතා කරන්න කියලා. ඒ වුණාට වන දේවතාවා, මුහුදු රජා නොවෙයි එයට එකඟ වුණේ. මොකද දන්නවද? තම කට හඬින් ඇය බිය ගන්වන්ට ඔහු කැමති නැති නිසා. ඇ ඉතා බැගෑපත්ව තම කරුණාබර ස්වාමියාගෙන් නැවතත් ඒ ගැන ඉල්ලා සිටියා. ඔහුට එකඟ නොවී ඉන්න බැරි වුණා. සුදු කිරිගරුඬ බිත්තියේ ගිණිදර වගේ බැබළෙන අකුරුවලින් අන්තිම වතාවට ඔහු මෙහෙම ලීවා:

“උද්‍යානයේ ගස්කොළන්වලින් වැල්වලින්, මල්වලින් පිරිලා තියෙන ඔබ ඉතාමත්ම කැමති ලතාමන්ඨපයට ඇවිත් මෙහෙම කියන්න: මගේ කීකරු වහලා, මාත් සමග කතා කරන්න.”

හුරුබුහුටි ලස්සන වෙළඳ දුව උද්‍යානයට දුවලා තමා වඩාත්ම කැමති ලතාමන්ඨපයට ගිහින් මෙහෙම කියනවා:

“මගේ දයාබර කරුණාබර ස්වාමියානෙනි! ඔබේ කට හඬට මා බියවෙයි කියා කලබල නොවන්න: ඔබගේ දයාව තිබෙන තුරු මම කිසිම දෙයකට බයවන්නේ නැහැ. මාත් සමග කතා කරන්න.”

ලතාමන්ඩපයට පිටුපසින් කවුදෝ සුසුම් හෙලනවා. පසුව භයන්කාර ලෙස මාගයකු මෙන් ගොරවන හඬක් ඇහුණා. වන දේවතාවාගේ, මුහුදු රජාගේ ඒ ගෙරවුම අහස ගමන්ම ලස්සන තරුණ වෙළඳ දූව තැනිගත්තා. ඒ වුණාට ඇ ඒ බවක් පෙන්නුවේ නැහැ. ඉක්මනටම ඇ ඔහුගේ කරුණාබර දයාබර වචන, ඥානවන්ත කතා අහලා ප්‍රීතියෙන් පිනාගියා.

ඊට පස්සේ මුළු දවස තිස්සේම වෙන්නොවී ඔවුන් කතා කරමින් ඉන්න පටන්ගත්තා උද්‍යානෙ ඇවිදින විටත්, අඳුරු කැලෑවේ අශ්වයන් නැති කරත්තයේ යන විටත් සෑම කාමරයකදීමත්, ශාලාවකදීමත් ඇ ඔහුත් සමග කතා කරනවා.

“මගේ සෙනෙහෙබර කරුණාවන්ත ස්වාමියානනි, ඔබ කොහෙද?” ලස්සන තරුණ වෙළඳ දූව එහෙම අහනකොට වන දේවතාව, මුහුදු රජා උත්තර දෙනවා:

“මගේ සුන්දර ස්වාමියුව, මම ඔබේ කීකරු වහලා, නොවෙනස් මිතුරා, ඔබ ළඟම ඉන්නවා”.

ඔහුගේ බියජනක මාග කට හඬට ඇ දෑත් තැනිගත්තේ නැහැ. අවසානයක් නැතිව ඔවුන් ආදරයෙන් එකිනෙකා සමග කතා කරනවා.

මෙහෙම කලක් ගෙවුණා. තමාගේ ඇස් දෙකෙන්ම වන දේවතාවා, මුහුදු රජා දකගැනීමට ආශාවක් ඇයට ඇති වුණා. ඇ ඔහුට ඒ ගැන කීවා. ඔහු නොවෙයි එයට කැමති වුණේ. මොකද දන්නවද? සුරහනා කතාවකවත් නැතිතරම් ඇඳලා පෙන්වන්නත් බැරි තරම් ඔහු භයන්කාර නිසා. ඔහු ඇයට මෙහෙම කියනවා:

“මගේ සුන්දර ස්වාමියුව, මගේ ලස්සන ස්වාමියුව, ඔබ මගේ අවලස්සන මුණ, ගොරහැඩි ගත පෙන්නන්ට කියා ඉල්ලන්න එපා. මගේ කටහඬට ඔබ, දෑත් පුරුදු වෙලා අපි දෑත් යාළුවෝ වගේ ජීවත් වෙනවා. අපි එකිනෙකාව අමනාප කරන්නේ නැහැ. මම ඔබට තියෙන කිව නොහැකි

ඇල්ම නිසා ඔබත් මට ඇලුම් කරනවා. අවලස්සන බියකරු මා දකපු ගමන් ඔබ අසරන මාව පිළිකුල් කරන්න පටන්ගනිව්. ඔබ මා ඇස් දෙකට නොපෙනී පන්නා දමාව්. ඔබෙන් වෙන්වුණාම ඒ දුකෙන් මම මැරීලා යාව්.”

ලස්සන තරුණ වෙළඳ දුව එයට කන් දෙන්නේ නැතිව නැවතත් බැහැපත්ව ඉල්ලා සිටියා. ඔහුගේ පෙනුම කොපමණ බියජනක වුවත් එයින් ඇ තැනි නොගන්නා බවත් කිසිම දවසක තමාගේ කරුණාවන්ත ස්වාමියාව පිළිකුල් නොකරන බවත් ඇ කියා සිටියා.

වන දේවතාවා, මුහුදු රජා ඒවාට කන් දුන්නේ නැහැ. එහෙත් වැඩිකල් ඇගේ දුක්බර ඉල්ලීමට එකඟ නොවී සිටීමට ඔහුට බැරි වුණා. දවසක් ඔහු ඇයට මෙහෙම කියනවා:

“මම ඔබට මටත් වඩා ඇලුම් කරන හන්ද ඔබට විරුද්ද වෙන්න බැහැ. මම ඔබේ ඉල්ලීම ඉටු කරන්නම්. මම දන්නවා එයින් මගේ සැපත විනාශ කරගෙන අකාලයේ මිය යන බව. සැන්දෑ වේලාවේ රතුපාට ලස්සන ඉර කැලේට පිටුපසින් බැහැගෙන යනකොට උද්‍යානයට ඇවිදිත් මෙහෙම කියන්න: “හිතවත් මිතුර මට ඔබව පෙන්වන්න” මම ඔබට මගේ අප්‍රිය මුහුණත් හොරහැඩි ගරීරයත් පෙන්වන්නම්. ඊට පස්සේ ඔබ මා ළඟ නවතින්න කැමැති නැත්නම් මම ඔබව බලෙන් රඳවාගන්නේ නැහැ. මගේ රත්තරන් පේරැස් මුද්ද යහනයේ කොට්ටය යට තියෙනවා. එය ඔබගේ දකුණු සුළඟිල්ලේ දුගත්තු ගමන් ඔබේ පියතූමා ළඟට යන්ට පුළුවනි. ඊට පස්සේ ඔබට මා ගැන කවදවත්ම අහන්න ලැබෙන්නේ නැහැ.”

ලස්සන වෙළඳ දුව බයවුණේවත් තැනිගත්තේවත් නැහැ. තමා ගැන ඇයට හොඳට විශ්වාසයි. ඒ වේලාවේම ඇ උද්‍යානයට ගිහින් කැලෑවට පිටුපසින් රතු ඉර බැහැගෙන යනතුරු බලාගෙන ඉඳලා මෙහෙම කිව්වා: “හිතවත් මිතුර මට ඔබව පෙන්වන්න.” එතකොටම ටිකක්

ඇතින් වන දේවතාවා, මුහුදු රජා මතු වුණා. ඔහු පාර හරහා ගිහින් පඳුරු අතරින් නොපෙනී ගියා. වෙළෙන්දගේ බාල දුව බියකරු හොල්මනක් දක්කා වගේ හොඳටම බයවෙලා අත්දෙක එකට හප්පලා සිහි නැතිව වැටුනා.

ඇ කොපමණ වෙලා එහෙම සිහිනැතිව හිටියද දන්නෙ නැහැ. සිහිය ඇවිත් බලනකොට කවුදෝ පිටුපසින් දුකෙන් අඬනවා ඇහෙනවා:

“මගේ ආදරණීය ලස්සන කෙල්ලේ මාව විනාශ වුණා. මට කවදවත්ම ඔබේ ලස්සන මුණ නැවත දකගන්න ලැබෙන්නේ නැහැ. මගේ අකල් මරණයට කාලය ආවා.”

ඇ තම හිතේ බය නැතිකරගත්තා පස්සේ දැඩි කටහඬකින් මෙහෙම කියනවා:

“නැහැ! මම බය නැහැ. මගේ කරුණාවන්ත දයාබර ස්වාමියානෙනි! මීට පස්සෙ මම ඔබේ නපුරු පෙනුමට බයවන්නේ නැහැ. මම ඔබ අතහැරලා යන්නේ නැහැ. ඔබේ ආදර සැලකිලි අමතක කරන්නේ නැහැ. දැන් පෙනී හිටියා වගේම පෙනී හිටින්න. මම පළමුවැනි සැරේට විතරයි බය වුණේ.”

වන දේවතාව, මුහුදු රජා නැවතත් පිළිකුල් සහගත භයන්කාර ගොරහැඩි ස්වරූපයෙන්ම පෙනී හිටියා. කොච්චර ඇ කතා කලත් ඇය කිට්ටුවට එන්න ඔහු බය වුණා. ඊළඟ දවසේ හොඳට ඉර පායල තියෙන වේලාවකදී ඇ ඔහු දක්කා. ඔහු දකපු ගමන්ම බය වුණත් ඇ එබවක් පෙන්නුවේ නැහැ. ඉක්මනටම ඇගේ බය නැති වුණා. ඔවුන් හැම වේලාවේම එකට ඉන්න පටන් ගත්තා: කෑම බීම ගන්නෙත් එකට, උද්‍යානයේ ඇවිදින්නෙත් එකට, අඳුරු කැලේ අශ්වයින් නැති කරන්නෙත් යන්නෙත් එකට. දෙන්නා මොහොතකටවත් වෙන් වුණේ නැහැ.

මෙහෙම කාලය ගෙවෙනවා. ඔන්න කාතාව කියලා ඉවරවෙන්නත් එනවා ඒ වුණාට අවසානයක් නැහැ. — දවසක් සිහිනෙන් පියතුමා අසනීප වෙලා

ඉන්නවා තරුණ වෙළඳ දුව දැක්කා. ඇට ලොකු දුකක් ඇති වුණා. වන දේවතාවා, මුහුදු රජා ඇ දුකෙන් ඉන්න බව දැක්කා. ඔහු බොහොම කනගාටු වෙලා ඇ දුකෙන් ඉන්නේ මොකද, අඩන්නේ මොන හේතුවක් නිසාදැයි අහන්ට පටන්ගත්තා. ඇ සිහිනය ගැන කියලා පියතුමා සහ සහෝදරියෝ බලන්න යන්න ඔහුගෙන් අවසර ඉල්ලුවා. වන දේවතාව, මුහුදු රජා ඇයට ආදරයෙන් මෙහෙම කියනවා:

“මගේ අවසර ඔබට මොනවටද? මගේ රත්තරන් ජේෂ් මුද්ද ඔබ ළඟ තියෙනවා එය දකුණු සුළඟිල්ලේ පැළඳගන්නාම ඔබට පියතුමා ළඟට යන්ට පුළුවනි. ඔබට ඇතිවන තුරු ඔහු ළඟ නවතින්න. එකක් කියන්නම්: දවල් තුනකටත් රැ තුනකටත් පස්සේ ඔබ ආපහු ආවේ නැත්නම් මම ජීවත්වෙන්නේ නැහැ. මම ඒ මොහොතෙම මැරෙනවා. ඔබට මම මටත් වඩා ආදරෙයි. ඔබෙන් තොර ජීවිතයක් මට නැහැ.”

දවල් තුනක් සහ රැ තුනක් ගතවෙන්න හරියටම පැයකට ඉස්සර වෙලා එනබවට ඇ දිවුරලා පොරොන්දු වුණා. තමාගේ සෙනෙහස බර ස්වාමියාගෙන් සමු අරගෙන ජේෂ් මුද්ද දකුණු සුළඟිල්ලේ දමාගත්ත ගමන්ම ඇ වෙළෙන්දගේ මාලිගාවේ වාසල් දොර ළඟටම ගියා.

පියතුමා සහ සහෝදරියෝ ඇයව වැළඳගෙන සිඹින්ට පටන්ගත්තා. සෙනෙහස බර ලෙස සුව දුක් අහන්ට පටන්ගත්තා. ඔවුන්ට තමා වන දේවතාවා ළඟ, මුහුදු රජා ළඟ ජීවත් වන හැටි විස්තර කළා. වචනයක් වචනයක් පාසා කිසි දෙයක් සඟවන්නේ නැතිව කීවා. ඇ රාජකුමාරිකාවක් වගේ ජීවත් වන හැටි අහලා පියතුමා බොහොම ප්‍රීති වුණා. භායන්කාර ස්වාමියා දිහා බලන්ට පුරුදු වුණ හැටිත් ඔහුට ඇති බිය නැතිවුණ හැටිත් විස්තර කළාම වෙළෙන්ද තවත් පුදුම වුණා. බාල සහෝදරීට අයිතිවෙලා තිබෙන වස්තුව ගැනත් තම ස්වාමියා හරියට වහලෙකු වගේ ඇයට සේවය කරන හැටිත් අහලා වැඩිමහලු සහෝදරියන්ට ඊරිසියා හිතුනා.

පැයක් ගෙවෙන්නා වගේ පළමුවැනි දවස ගෙවුනා, විනාඩියක්

ගෙවෙන්නා වගේ දෙවැනි දවසත් ගෙවුනා. තුන්වැනි දවසේදී වැඩිමහලු සහෝදරියෝ බාල නැගිනියගෙන් ඉල්ලා සිටියා ආපහු වන දේවතාවා ළඟට, මුහුදු රජා ළඟට නොයන ලෙස. “ඌ මැරිලා ගියාදෙන්, ඌට එහෙම තමයි වෙන්න ඕන...” අක්කලා කීවා බාල සහෝදරී අක්කලාත් සමග හොඳටම අමනාපවෙලා මෙහෙම කීවා:

“මම මගේ කරුණාවන්ත දයාබර ස්වාමියාට නපුරු විනාශයක් ළඟාකර දුන්නොත් මටත් ජීවත්වීමෙන් පලක් නැහැ. මාව සතුන්ට කන්න දමනවානම් වඩා හොඳයි.”

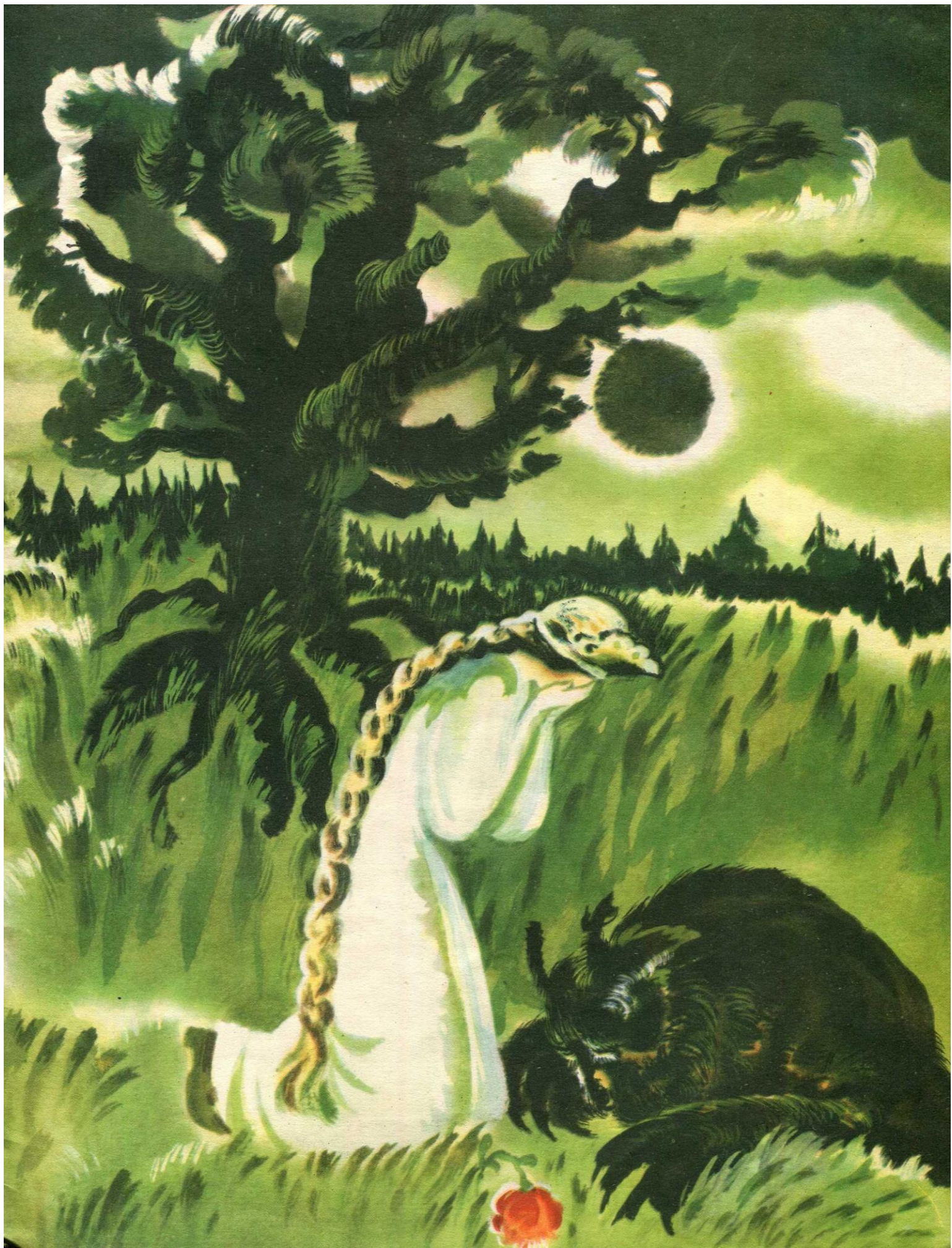
ඒ කතාව අහලා ඇගේ පියා බොහොම සන්තෝෂ වුණා. වේලාවට පැයකට ඉස්සර වෙලා වන දේවතාවා ළඟට, මුහුදු රජා ළඟට යන්න ඇයව දිරිගැන්වුවා සහෝදරියන්ට බොහොම ඊරිසියයි. එගොල්ල කුමන්ත්‍රණය කරලා වෙළෙන්දුගේ මාලිගාවේ හෝරා යන්ත්‍ර සියල්ලෙම වේලාව පැයක් ආපහු කැරකෙව්වා.

හරි වේලාව ලංවුණාම බාල දුවගේ හිතට අමුත්තක් දැනුනා. හද ගැහෙන්න ගත්තා. හරියටම වේලාවට ඇයට දූනෙනවා මොකක් නමුත් නොහොඳක් වෙලා තිබෙන බව. ඇ හෝරා යන්ත්‍ර දිහා බැලුවා පිටවෙන්න තවම කල් තියෙනවා. සහෝදරියෝ ඇ සමග කතාබහ කරනවා, විහිළු තහළු කරනවා. ඒ වුණත් නැගිනියගේ හද ගැහෙනවා. මොනවා නමුත් වෙලා තියෙනබව ඇයට දූනෙනවා. ඇ පියතුමාගෙනුයි සහෝදරියන්ගෙනුයි සමු අරගෙන පොරොන්දු වුණ වේලාවට පැයකුත් විනාඩි එකක් කල් ඇතිව ජේෂ් මුද්ද දකුණු සුළඟිල්ලේ පැළඳගත්තා. එතකොටම වන දේවතාවගේ, මුහුදු රජාගේ මාලිගාවේ ඇ පහළ වුණා. ඒ වුණත් ඔහු පෙරමඟට ආවේ නැහැ. ඇ පුදුම වෙලා හඬ නගා කෑ ගැහැව්වා:

“මගේ කරුණාවන්ත ස්වාමීනි, හිතවතානෙනි, ඔබ කොහේද? ඇයි ඔබ පෙරමඟට නාවේ? මම වේලාවට පැයකුත් විනාඩියක් කල් ඇතිව ආවා.”

කවුරුවත් උත්තර දුන්නේ නැහැ. මළගෙයක වගේ හැම දෙයක්ම නිශ්ශබ්දයි. ලස්සන වෙළඳ දුවගේ හිත ගැහෙන්න ගත්තා. මොනවා නමුත් නරකක් වෙලා තිබෙන බව ඇට හැඟුනා. ඇ උද්‍යානයට දුවලා රතු මල පිපිලා තියෙන ගොඩැල්ල ළඟට ගියා. වන දේවතාවා, මුහුදු රජා එතන වැටිලා තම ගොරහැඩි අත්දෙකෙන් රතු මල වැළඳගෙන ඉන්නවා ඇ දැක්කා. ඇය බලාපොරොත්තුවෙන් එතන ඉන්නකොට ඔහුට හොඳටම නින්ද ගිහින් කියලා ඇ හිතුවා. හෙමින් හෙමින් ඇ ඔහු කුද්දන්ට පටන්ගත්තා. ඔහුට කිසි දෙයක් ඇහෙන්නේ නැහැ. ඇ ඔහුගේ පිළිකුල් සහගත අත්දෙකෙන් ඇද්ද. ඔහුට හුස්ම වැටෙන්නේ නැතිබව ඇ දැක්කා. ඔහු මැරිලා...

ඇගේ ලස්සන ඇස්දෙක කඳුළු වලින් පිරුණා. දෙපා පන නැතිව ගියා. ඇ ඔහු ළඟ දණින් වැටිලා ඔහුගේ අප්‍රිය ගොරහැඩි හිස වැළඳගෙන විලාප නැගුවා:

“මගේ දයාබර මිතුර නැගිටින්න. මම ඔබට මා සරණ යන ස්වාමීපුරුෂයාට වගේ ආදරෙයි...”

ඇ ඒ වචන කියනකොටම හැම පැත්තෙන්ම විදුලි කොටලා ගොරවන්ට ගත්තා. මහ පොළොව දෙදරුවා. රතු මල පිපිලා තියෙන ගොඩැල්ලට විදුලි සැරයක් වැදුණා. එතකොටම වෙළෙන්දගේ දුවට සිහි නැතිවුණා. කොපමන වේලාවක් ඇ සිහිනැතිව හිටියද දන්නේ නැහැ. සිහි ඇවිත් බලනකොට ඇ මාලිගාවේ සුදු කිරිගරුඬ ශාලාවක මැණික් ඔබ්බපු රත්රන් සිංහාසනයක වාඩිවෙලා ඉන්නවා. කවුද ලස්සන රජ කුමාරයෙක් ඇයව වැළඳගෙන ඉන්නවා. ඔහුගේ හිසේ රජ ඔටුන්නක් තියෙනවා. ඒ වගේම ඔහු ලස්සනයි. ඔහු මෙහෙම කියනවා ඇට ඇහෙනවා;

“මම නුඹට ඇති කරුණාව හා ආදරය නිසා මා බියකරු භූතයෙක්ව හිටපු කාලයේ නුඹ මට ආදරය කළා. දැන් මම මිනිසත්බව ලබාගෙන ඉන්නවා.

මට දයාව කරුණාව දක්වන්න. මගේ ආදරණීය බිරිඳ වෙන්න. මගේ එලොව ගිය බලවත් කීර්තිමත් පිය රජතුමාට නපුරු මායාකරියක් ශාප කළා. මම පුංචිකාලයේදී මාව හොරකම් කරලා ඇගේ මායාකාර නපුරු බලයෙන් බියජනක ගොරහැඩි භූතයෙක් බවට මා පත්කළා. මොන ගෝත්‍රයකින් හරි ලස්සන කුමාරිකාවක් මා භූතයෙක්ව සිටි කාලයේදී මගේ බිරිඳ වෙන්න ඇගේ කැමැත්තෙන්ම ඉදිරිපත් වන තුරු ඒ පිළිකුල් සහගත බියකරු ස්වභාවයෙන්ම සිටීමට ඇ මට ශාප කළා. එහෙම කුමාරිකාවක් සොයාගත්තොත් ඒ ශාපය නැතිවෙලා මා ඉස්සර වගේම ලස්සන රජ කුමාරයෙක් බවට පත්වෙනවා. මම ඇගේ ශාපයට යටත්වෙලා අවුරුදු තිහක් ජීවත් වුණා. මම මගේ මායාකාර මාලිගාවට කුමාරිකාවන් එකොළොස් දෙනෙක් ගෙනාවා. නුඹ දෙළොස්වැන්නි. මගේ ආදර සංග්‍රහවලට, කරුණාබර සැලකිලිවලට ඒ එක කුමාරිකාවක්වත් මට ආදරය කළේ නැහැ. නුඹ විතරයි මගේ ආදර සංග්‍රහවලට, කරුණාබර සැලකිලිවලට, නුඹට මගේ ඇති ආදරයට මට ආදරය කළේ. ඒ නිසා නුඹ මගේ රජ බිසව වෙලා මගේ බලවත් රාජධානියේ රාජ මහේසිකාව බවට පත්වෙනවා.”

© සිංහල අනුවාදය, මොස්කව්හි ප්‍රගති ප්‍රකාශක මන්දිරය, 1977.

සෝවියට් සංගමයේ මුද්‍රණය කරන ලදී

С. АКСАКОВ

Аленький цветочек

На языке синхала

А $\frac{70802-678}{014(01)-77}$ без объявл.

